

Evangelí del dijous de la setmana XVI de durant l'any: docilitat de cor

Evangelí i comentari del dijous de la setmana XVI de durant l'any. “Feliços, els vostres ulls, perquè hi veuen, i les vostres orelles, perquè hi senten!”

Vivint en la gràcia i la comunió amb Déu i llegint sovint la seva Paraula amb fe i humilitat, tindrem les condicions adequades d'un cor dòcil on el Regne de Déu arrela i creixi.

Evangelí (*Mt* 13, 10-17)

Els deixebles s'acostaren i li van preguntar:

—Per què els parles en paràboles?

Ell els respongué:

—A vosaltres, us és donat de conèixer els misteris del Regne del cel, però no a ells. Perquè al qui té, li donaran encara més, i en tindrà a vessar, mentre que al qui no té, li prendran fins allò que li queda. Per això els parlo en paràboles, perquè miren però no hi veuen, escolten però no hi senten ni comprenen. Així es compleix en ells aquella profecia d'Isaïes que diu:

Escoltareu, però no comprendreu;

mirareu, però no hi veureu.

S'ha fet insensible, el cor d'aquest poble,

s'han tapat les orelles,

*han tancat els ulls,
no fos cas que els seus ulls hi veiessin,
les seves orelles hi sentissin,
el seu cor compregués
i es convertissin.
I jo els guariria!*

Feliços, en canvi, els vostres ulls,
perquè hi veuen, i les vostres orelles,
perquè hi senten! En veritat us dic
que molts profetes i justos van
desitjar veure el que vosaltres veieu,
però no ho veieren, i sentir el que
vosaltres sentiu, però no ho sentiren.

Comentari

El capítol 13 de sant Mateu recull les set paràboles del Regne. Algunes són llargues; altres, molt curtes; però

totes elles ens expliquen com arrela i creix el Regne de Déu en el cor de les persones.

Hem escoltat en l'evangelí d'avui el que pregunten a Jesús després que ell ha explicat la primera de les paràboles, la del sembrador. Els deixebles, sorpresos per l'ensenyament de Jesús, li demanen perquè fa servir les paràboles per ensenyar la seva doctrina. La resposta del Senyor no deixa de ser sorprenent ja que els hi diu que a ells se'ls ha concedit entendre els misteris del Regne, però als altres no; els oients sembla que hi veuen però no veuen i sembla que hi senten però no senten. I els hi recorda la profecia d'Isaïes que ve a dir que si això els hi passa és perquè tenen el cor embotat, s'han fet durs d'oïda i de cor. Tot seguit, Jesús pronuncia una benaurança, que recordaria segurament als deixebles aquelles altres que Jesús pronuncià a l'inici de

la seva predicació, a la muntanya, a la vora del llac.

Nosaltres també serem benaurats, feliços, si som capaços d'escoltar i de veure Jesús. És cert que no el veiem com el veien els deixebles, en la seva carn humana; i que no l'escoltem amb l'oïda com escoltem qualsevol soroll. Però si procurem no tancar els ulls del cor ni endurir l'oïda; és a dir, si netegem el cor de tot allò que pugui tancar-lo o endurir-lo, llavors si que podrem “veure i entendre” Jesús.

Jesús ha llençat la seva paraula al món com el sembrador llença la llavor, amb immensa generositat. Aquesta cau a terra i segons quin “ambient” trobi –el camí, les pedres, males herbes, bona terra...– donarà més o menys fruit. Aquí ve la nostra tasca: aconseguir que el nostre cor sigui aquella bona terra que aculli la paraula del Senyor i la faci fructificar

per la força que té ella mateixa. Per tant, vivint en la gràcia i la comunió amb Déu i llegint sovint la seva Paraula amb fe i humilitat, tindrem les condicions adequades d'un cor dòcil on el Regne de Déu arrela i creixi.

Foto de Gadiel Lazcano en
Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-dijous-de-la-setmana-xvi-de-durant-lany-docilitat-de-cor/> (15/03/2026)